

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 ינואר 2015

ע"מ 5330-07-12 ברמוחה ואח' נ' אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין

בפני כב' השופט יונה אטדגי

המערערים:

1. יצחק ברמוחה
  2. אוולין ברמוחה
- ב"כ עו"ד נעמה אלחדד

נגד

המשיב:

פקיד שומה יחידה ארצית לשומה
ב"כ עו"ד נגה דגן

החלטה

בבקשת המשיב לפי סעיף 42 לפקודת הראיות

נושא הבקשה ותמצית טענות הצדדים

1. הערעור דנן הוא על שומה על פי מיטב השפיטה שהוציא המשיב למערערים, לשנים 2009 ו-2010, במסגרתה יוחסה למערערים הכנסה מעסק של הלוואות בריבית, שלא דווח עליה ולא נוהלו לגביה ספרים, בסכום של 7,488,000 ₪ לשנת 2009 ו-2,431,169 ₪ לשנת 2010. נימוקי השומה (המתוקנת) התבססו, בין היתר, על הרשעתם של המערערים – יחד עם נאשמים נוספים – בתפ"ח 47619-02-11 (להלן – התיק הפלילי), בעבירות שונות לפי **פקודת מס הכנסה [נוסח חדש]**, התשכ"א-1961, לפי **חוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975**, לפי **חוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000** ולפי **חוק העונשין, תשל"ז-1977** (איומים). הרשעת המערערים נעשתה לאחר הודאתם בכתב האישום המתוקן, שייחס להם ולנאשמים האחרים, בין היתר, מעורבות בפעילות של מתן הלוואות בריבית, שלא דווח עליה. יצוין, כי בכתב האישום לא צוינו ההכנסות המדויקות שהפיקו המערערים והנאשמים האחרים מאותה פעילות, וכדי לקבוע הכנסות אלה ערך המשיב חישובים משלו. נימוקי הערעור מתייחסים בעיקר לגובה השומה ולאופן חישוב ההכנסות שנקבעו בה. כן נטען, כי לא ניתן לייחס הכנסות אלה למערערים דווקא ולא לנאשמים האחרים שהורשעו עמם.

2. בבקשה זו, שהוגשה בהתאם לסעיף 42 א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן – **פקודת הראיות**), מתבקש בית המשפט לקבוע, כי הממצאים והמסקנות של פסק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 ינואר 2015

ע"מ 12-07-5330 ברמוחה ואח' נ' אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין

הדין הפלילי החלוט והמרשיע שניתן נגד המערערים בתיק הפלילי, יהיו קבילים בערעור זה, ולקבוע כי הדיון בערעור שבכותרת יוגבל לנושאים שלא נקבעו במסגרת ההליך הפלילי. המשיב מונה את הממצאים והמסקנות, שנקבעו, לדעתו, בפסק הדין הפלילי, ושאותם יש לקבוע בערעור זה, כאמור.

3. באת כח המערערים מבקשת לדחות את הבקשה. היא חוזרת על הטענה שנטענה בנימוקי הערעור, ולפיה המעשים הנזכרים בכתב האישום מיוחסים למערערים ולנאשמים נוספים, ואף "לאחרים" מלבד הנאשמים. לטענתה, פסק דין פלילי אינו מהווה מעשה בית דין, על פי הפסיקה. לדבריה, קבלת הבקשה תגרום עוול למערערים שלא יוכלו לפרוש את קו הגנתם כפי הצורך. ב"כ המערערים טוענת כי כתב האישום המקורי ייחס למערערים פעילות של הלוואות בריבית בשנת 2010 בלבד. ולבסוף טוענת היא, כי לא ניתן להסתמך על הממצאים והמסקנות של התיק הפלילי, מאחר שההרשעה בו ניתנה לאחר הודאת המערערים, ומבלי שהתקיים הליך ראייתי ומקיף.

דיון והכרעה

4. סעיף 42א(א) לפקודת הראיות קובע: "הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט במשפט פלילי, המרשיע את הנאשם, יהיו קבילים במשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם אם המורשע או חליפו או מי שאחריותו נובעת מאחריות המורשע, ובכלל זה מי שחב בחובו הפסוק, הוא בעל דין במשפט האזרחי." סעיף 42ג משלים את סעיף 42א, בקובעו: "הוגשה ראייה כאמור בסעיף 42א, לא יהיה המורשע או חליפו או מי שחב בחובו הפסוק רשאי להביא ראיה לסתור, או ראייה שכבר נשמעה או הוגשה במשפט הפלילי, אלא ברשות בית המשפט, מטעמים שיירשמו וכדי למנוע עיוות דין." תכליתן של הוראות חוק אלה נעוצה בשיקולים של יעילות וחיסכון בזמן שיפוטי, שכן: "...במשפט פלילי נאסף ונצטבר מטען הוכחתי אשר לא מן הראוי לבזבז לריק, אשר על כן תוכל ההרשעה לשמש ראיה במשפט אזרחי. בית המשפט אינו מרשיע אדם אלא לאחר שאשמתו הוכחה מעל ספק סביר, ולכן אין צידוק להתעלם ממנה לצורך שכנועו של בית משפט אחר" (ע"א 350/74 חברת מ.ל.ט. בע"מ נ' ממון, פ"ד כט(1) 208, 217).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 ינואר 2015

ע"מ 5330-07-12 ברמוחה ואח' נ' אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין

5. אמנם, הוראת סעיף 42א איננה מבוססת על השתק שקם עקב מעשה בית דין במשפט הפלילי (עניין מ.ל.ט., עמ' 217), ואמנם, משקלה של הראיה המתקבלת מכוחו של סעיף זה נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט ככל ראיה אחרת (יעקב קדמי, **על הראיות**, חלק שלישי, מהדורת 2009, להלן – **קדמי**, עמ' 1563), אך לפסק הדין הפלילי כשלעצמו "משקל סגולי" מיוחד (**קדמי**, עמ' 1564), שהרי נדרשת רשות של בית המשפט לסתור ראיות אלה, ורשות זו ניתנת "מטעמים מיוחדים שיירשמו וכדי למנוע עיוות דין" (סעיף 42ג סיפא). וכפי שנפסק בעניין מ.ל.ט (עמ' 218-217), "מן הצורך להטעים שלא בנקל תינתן לבעל דין כזה רשות להבאת ראיה במשפט אזרחי, שאם לא יקפצו בתי המשפט ידם במתן הרשות, יסכלו את מטרת התחיקה, לרכז את חומר הראיות בבית המשפט הפלילי ולא להותיר מקום להתדיינות נוספת" (השוו גם לפסק דינה של כב' השופטת חיות בת.א. (מחוזי ת"א) 2676/98, בש"א 25639/01 **אילן נ' קוממי** 6.10.02, פורסם בנבו).
6. למעשה, משמבקש צד במשפט האזרחי להגיש כראיה את הממצאים והמסקנות שנקבעו במשפט הפלילי, בהתאם לסעיף 42א **לפקודת הראיות**, אין לבית המשפט שיקול דעת בנדון והוא חייב לקבל ראיה זו. כאמור לעיל, גם בהערכת משקלה של הראיה שיקול דעתו של בית המשפט מוגבל במידה רבה. שיקול הדעת של בית המשפט מופעל רק כאשר הצד, שכנגדו הוגשה אותה ראיה לפי סעיף 42א, מבקש לסתור אותה לפי סעיף 42ג, ובסייגים הקבועים בסיפא של סעיף זה, כלומר, שבית המשפט יתיר זאת, "מטעמים שיירשמו וכדי למנוע עיוות דין".
7. אין בכך, שהרשעת המערערים נעשתה בעקבות הודאתם בכתב האישום ובלא שנשמעו הוכחות כדי למנוע את חלותו של סעיף 42א (ע"א 285/80 **שיף נ' אליאסי**, פ"ד לד(4) 752; **קדמי**, עמ' 1557; וראו גם: **אילן נ' קוממי הנ"ל**, פסקה 7 סיפא; בש"א 7744/07, ע"ש (מחוזי י-ם) 5020/06 **מדינת ישראל-אגף המכס ומע"מ נ' נתשה**, 29.3.08).
8. בוודאי שאין מקום לשעות לטענת ב"כ המערערים (סעיף 20 לתגובתה), לפיה, המערערים הודו בכתב האישום המתוקן משום ש"רכיב הענישה הניח את דעתם מבלי ליתן תשומת לבם לכל פרט בכתב האישום". כתב האישום המתוקן נחתם גם על ידי המערערים עצמם, כפי שציינו באי כוחם בתיק הפלילי (עמ' 82 לפרוטוקול, צורף כנספח 2 לתגובה), וכפי שנכתב שם (עמ' 83), בית המשפט

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 ינואר 2015

ע"מ 5330-07-12 ברמוחה ואח' נ' אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין

- פנה לנאשמים, שאל אותם אם הבינו את כתב האישום המתוקן והם השיבו כי הבינו את תוכנו ומודים בו.
המערערים מנועים, אפוא, מלטעון במסגרת ערעור זה כי לא הבינו במה הודו.
9. וכן אין מקום לטענת ב"כ המערערים המתבססת על כך שבכתב האישום המקורי יוחסה למערערים עיסוק בהלוואות בריבית בשנת 2010 בלבד.
המערערים הורשעו על פי כתב האישום המתוקן, והתקופה הנקובה בו (סעיף 1 בחלק הכללי וסעיף 1 באישום א-1) היא, "החל משנת 2007 ועד ינואר 2011".
10. התוצאה הנובעת מכל האמור לעיל היא, שיש לקבל מכח סעיף 42 לפקודת הראיות כראיה במשפט זה את הכרעת הדין שניתנה נגד המערערים בתיק הפלילי, ומאחר שהכרעת הדין ניתנה בעקבות הודאת הנאשמים בכתב האישום המתוקן, הרי שכל הממצאים והמסקנות הכלולים בכתב האישום - ובכלל זה כל הדברים המפורטים בחלק הכללי ובאישומים א-1, א-2 וא-3 - מהווים ראיה במשפט זה, שהמערערים אינם רשאים לסתור אותם אלא לאחר בקשה מפורשת שתוגש לפי סעיף 42.
לעת עתה, לא מצאתי בכל תגובת המערערים נימוק ראוי להרשות להם לסתור אותם ממצאים. אם בעתיד תוגש לי בקשה ספציפית לסתירתו של ממצא ספציפי, אדון בה.
11. בכפוף לאמור לעיל:
הצדדים יגישו תצהירי עדות ראשית:
המערערים – עד יום 15.3.15,
המשיב – עד יום 1.5.15.
לתצהירים יצורפו כל המסמכים שבדעת הצדדים להסתמך עליהם.
גם חוות דעת מומחים, אם בדעת הצדדים להגיש, יוגשו במועדים האמורים.
על הצדדים להגיש לבית המשפט גם עותקים כרוכים ומסומנים של התצהירים.
לא תורשה העדת עד שלא הוגש תצהיר מטעמו, אלא אם היתה פניה לאותו עד לתת תצהיר וזה סירב. בקשה להעדת עד כזה תהא נתמכת בתצהיר ותוגש בתוך המועדים שנקבעו להגשת תצהירי עדות ראשית.
נקבע לקדם משפט אחרון ליום 27.5.15 שעה 08:30.
למועד זה יתייצבו גם המערערים בעצמם ונציג מוסמך מטעם המשיב (נוסף לב"כ).
12. מועד קדם משפט שנקבע ליום 26.1.15 – מבוטל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 ינואר 2015

ע"מ 5330-07-12 ברמוחה ואח' נ' אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין

המזכירות תבטל את הזימון שנשלח לשירות בתי הסוהר להבאתו לדין של המערער,
ובמקומו יוצא זימון למועד החדש.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ה, 21 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.

יונה אטדגי, שופט